

steren, for de bestaaende Jernbaneanlægs Vedkommende, saavel som ved Forandringer i disse, særlig for Ordningen af Bane-gaardsforholdene i København, at have Opmærksomheden henvendt paa ved Til-ladelse til Anlæg af private Sidespor til Fabrikker og lignende at tage fornødent Forbehold med Hensyn til eventuel frem-tidig Afgift af de herved fremkaldte Værdi-stigninger og at tage Spørgsmaalet om eventuel Lovhjemmel for Paalæg af saadan Værdistigningsafgift op til Overvejelse.

I Henhold til det foranførte indstiller Udvalgets Flertal (Andreasen, Bang, Lars Jensen, N. C. Jensen, Jensen-Sønderup, H. L. Jørgensen, Moestrup, K. Pedersen, Christian Rasmussen og L. Rasmussen [Ribe A. 4. V.]) Forslaget til *uforandret Vedtagelse*.

Da et *Mindretal* (Hammerich, Horn-strup, Jungersen og Wenzel Neergaard) ikke har kunnet faa tilstrækkelig Tilslutning i sin Opfattelse af, at en Værdistigningsafgift kun kan forsvares, naar den opkræves, efter at Ejeren *har indkasseret* den Værdistigning, der betinger Afgiften, lige-som heller ikke Fordringen om en Godtgørelse for eventuelle af Baneanlægget for-voldte Værdiforringelser har kunnet finde fornøden Tilslutning — nærer man saa store Betænkeligheder ved det foreliggende Forslag, der knæsetter et efter Mindretal-lets Mening forkasteligt og i sine Konse- kvenser farligt Princip, at man maa tilraade at stemme mod det.

Et *andet Mindretal* (J. Andersen) kan ikke tiltræde Forslaget, saaledes som dette foreligger. Mindretallet anser det for rigtigt, at de Værdistigninger, der ere en direkte Følge af Foranstaltninger, udførte af Stat eller Kommune eller disse i Forening, til-falde den eller dem, der have sat Foran-staltningerne i Værk. (Og at dette bør ske ved, at Ejeren af de Arealer, der ere Genstand for Værdistigning, af denne kommer til at svare en aarlig Afgift lig den gennemsnitlige Rentefod for Statens Laan).

Vedtages Forslagets § 5, 1ste Stykke,

vil dette medføre, at mange smaa Ejendomme komme til at svare Jernbaneskyld, medens store Ejendomme gaa fri. Til Eksempel skal anføres, at en Ejendom i en By, vurderet før Jernbaneanlægget til 100,000 Kr., kan stige 10,000 Kr. i Værdi uden at blive paalagt Jernbaneskyld, me-dens en Ejendom til 10,000 Kr. vil komme til at svare Jernbaneskyld af 3,000 Kr., hvis den stiger 4,000 Kr. i Værdi.

En saa uretfærdig Fordeling af Byr-der kan Mindretallet ikke være med til.

Mindretallet anser det for urigtigt at paalægge enkelte Egne af Landet Værdi-stigningsafgift, medens Resten gaar fri, og det formener, at Værdistigning paa Grund af *nye* Jernbaner overhovedet ikke kan fastslaas rationelt.

Saa godt som alle nye Jernbaner ville faa Tilknnytning til bestaaende Jernbane-anlæg, og naar man da i Fremtiden skal fastsætte Værdistigning for Ejendomme paa de Steder, hvor nye Jernbaner støde sammen med ældre, vil det være umuligt at afgøre, hvor stor en Del af Værdistig-ningen der skyldes hver af de to Jern-baner -- og altsaa ogsaa, hvor stor en Del af Stigningen der skal svares Afgift af.

Mindretallet maa derfor anse det for rigtigt, at der indføres Værdistigningsafgift samtidigt for det hele Land.

Lovforslaget siger, at „naar der er forløbet 30 Aar efter den første Ansættelse til Jernbaneskyld, finder ingen yderligere Vurdering Sted“. Næst at bemærke, at det er saadan sin egen Sag for Nutiden at be-stemme, hvad der skal ske om 30 Aar eller senere, skal Mindretallet anføre, at Indførelsen af Jernbaneskyld utvivlsomt vil medføre, at der rejser sig et retfærdigt Krav om, at Ændring af Stationsforhold o. lign., der medfører Forringelse af Værdier, følges af en Nedgang i Afgiften, og at det derfor ikke gaar an at fastslaa et kortere Tidsmaal for Vurderingerne end for Afgiften.

Mindretallet ser ikke rettere, end at det eneste rationelle og retfærdige er at indføre Grundværdibeskatning, hvorved man opnaar en forhøjet Indtægt for Sam-